

der nogle Køer, der reagerede, medens Kalvene derimod vare sunde. Han kom saa til at tænke nærmere over dette, og gennem sine Undersøgelser kom han til det Resultat, at de syge Kalve netop vare fødte paa den Tid, da Pasteuriseringsapparatet var i Uorden, hvorimod Kalvene i den femte Besætning, som ikke reagerede, ikke havde faaet noget fra dette Mejeri. Dette taler tydeligt for, at der bør gøres noget, og som det ærede 3dje Medlem for 5te Kreds sagde: Ingen halve Forholdsregler i den Henseende!

Yvertuberkulosen er noget af det allerfarligste, man har, men der staaer man lige over for noget meget vanskeligt, idet det er vanskeligt at afgøre, om denne Yvertuberkulose er til Stede. Man kan tit finde, at der er Knuder i Yveret, uden at der behøver at være Yvertuberkulose. Man kan undersøge Mælken, og det kan være vanskeligt endda at konstatere, at der er Tuberkulose eller Tuberkelbaciller i Mælken, og der kan dog være Yvertuberkulose til Stede. Dyr lægen kan naturligvis udkære Lymfekirtlerne, undersøge dem og se, om de ere frie, men selv om de ere det, er det ikke sikkert, at Mælkekirtlerne ere frie og omvendt, og Mælkekirtlerne ere Dyr lægerne ikke meget for at røre ved, da de derved gøre Brud paa Mælkeskinneriet, om jeg maa bruge det Udtryk. Der skal en vis Forsigtighed til, men det kan gerne være, at der kan afstedkommes ikke saa faa Kalamiteter ved Yvertuberkulosen, før man er i Stand til at konstatere den. — Et andet Spørgsmaal er, om den Erstatning, der gives, virkelig er saaledes, at man kan være tilfreds dermed, at det kan være en Spore for Folk til at lade deres Køer undersøge, om de virkelig have Dyr med Yvertuberkulose, eller de tænke som saa, vi kunne jo bare lade det gaa, ti om de blive nok saa ringe, faa vi dog $\frac{3}{4}$ af Værdien. Det kan være, at her er et Punkt, som et Udvalg kan tage under nærmere Overvejelse.

I det hele tager dette Lovforslag netop Sigte paa at afhjælpe det Onde, som vi lide under i Landbruget, og jeg vil meget anbefale, at det bliver vedtaget, selv om jeg mener, at man bør gaa frem med varsomme Skridt. Det kan imidlertid heller ikke nytte, at vi kaste alle de Penge bort for at bekæmpe Sygdommen, naar det er saaledes, at vi have det aabent alle Vegne, saaledes at man kan føre de smittebærende Dyr ind i Landet, som man ikke kan indføre andre Steder, hvor de ere underkastede Karantæne. — Idet jeg med disse

faa Ord vil anbefale Forslaget, vil jeg kun sige, at det forekommer mig, at dette Beløb af 100,000 Kr. muligvis kunde være for lidt. Det er ikke godt at vide, i hvilken Udstrækning, der skal virkes. Vi se jo, hvorledes Undersøgelserne have taget Fart det ene Aar efter det andet, og hvis det er saa, at man skal have Besætningerne undersøgt over alt, vil det muligvis nok kræve nogle flere Penge. Jeg mener ogsaa, at det kunde være gavnligt, om der kunde ydes Støtte til Rensning af Staldene, da det mange Gange er forbundet med megen Bekostning, naar Brolægningen skal brækkes op, og Tømmerværket tages ud. Der er dem, som holdes tilbage alene af den Grund, at de ikke evne at gennemføre disse Foranstaltninger, som virkelig kræves, og hvis der altsaa kunde anvendes nogle flere Penge, og Folk muligvis kunde hjælpes paa den Maade, saa tror jeg ikke, det vilde være af Vejen.

M. P. Jensen: Ogsaa jeg ønsker at udtale min Tak til den ærede Landbrugsminister, fordi han har forelagt dette Lovforslag. Der kan ikke være Tvivl om, at Loven af 14de April 1893 angiver den rigtige Retning af Bekæmpelsen af Tuberkulosen hos Kvæget, hvilket den store Benyttelse af Tuberkulinprøven noksom viser. Paa Bornholm er der saaledes indsprøjet over Halvdelen af Kvægbestanden, og ikke faa af de Landbrugere, hvis Besætninger have været angrebne af Tuberkulose, have ombyttet Besætningerne eller i alt Fald udskilt de angrebne Dyr og erstattet dem med sunde. En saadan Foranstaltning er imidlertid forholdsvis meget kostbar, ikke alene fordi man skal sælge de angrebne Dyr til lav Pris og paa ny købe Dyr ofte til en høj Pris, men Tabet af Mælk endogsaa ud over flere Aar kan tit for almindelige Gaarde gaa op til flere Tusinde Kroner. Det er derfor ganske naturligt, at det er kun faa, der se sig i Stand til at gaa til en saa dyr Foranstaltning. Jeg vilde derfor henstille til den ærede Landbrugsminister og det eventuelle Udvalg, om det ikke i Erkendelse af Sagens store Betydning, og som det ærede Medlem fra Falster (Brun) udtrykte sig, af, at det ikke her gaar an at gaa til halve Forholdsregler, vilde være ønskeligt, at Staten ogsaa traadte hjælpende til lige over for dem, som ville gaa til at ombytte deres Besætninger eller udskille de angrebne Dyr og erstatte dem med sunde. Jeg indser vel, at en slig Foranstaltning fra Statens Side ikke ret godt lader sig udføre over for den